

การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงาน
และการเสริมแรงทางบวก

ผู้วิจัย

นางสาวศิริพร งามสงัด

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิจัย การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

ผู้วิจัย นางสาวศิริพร งอมสงัด

ปีที่วิจัย ภาคเรียนที่ 1/2562

การวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความถี่ในการส่งงานของนักเรียนก่อน-หลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนในรายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกการส่งงานของนักเรียนและการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนก่อนการพัฒนาเท่ากับ 6.52 คิดเป็นร้อยละ 65.15 ในขณะที่ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนหลังการพัฒนาเท่ากับ 8.79 คิดเป็นร้อยละ 87.88 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการส่งงานมากขึ้น

2. ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนหลังการพัฒนาพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการพัฒนา พฤติกรรมเท่ากับ 2.27 คิดเป็นร้อยละ 22.73

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสะท้อนการเรียนรู้ของนักเรียนพบว่า นักเรียนร้อยละ 70.59 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น นักเรียนร้อยละ 50 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนตามงานและเช็คงานได้ง่าย นักเรียนร้อยละ 29.41 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนมีวินัยและตรงต่อเวลา นักเรียนร้อยละ 11.76 เห็นว่า นักเรียนดีใจ ภูมิใจ และมีกำลังใจในการส่งงาน นักเรียนร้อยละ 5.88 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนรู้รายละเอียดและเห็นภาพรวมของงานได้ชัดเจน และนักเรียนร้อยละ 2.94 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้มีความรอบคอบมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก นี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างสูง นางณัฐพร กลิ่นหอม หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศที่ให้ความรู้ ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ดร.บุญธรรม กล้าหาญ ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร นางสาวนันทการญจน์ จันสุตะ รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานวิชาการ คณะครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและคณะครูโรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคารทุกท่าน ที่ให้กำลังใจ ให้ปรึกษา และคำแนะนำ ในทำภารกิจในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิจัยในครั้งนี้

ศิริพร งอมสัจด์

เรื่อง	สารบัญ	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....		ก
กิตติกรรมประกาศ.....		ข
สารบัญ		ค
สารบัญตาราง.....		จ
บทที่ 1 บทนำ		
ความเป็นมาและความสำคัญ.....		1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....		2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....		2
ขอบเขตของการวิจัย.....		2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....		3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....		3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		
การนำเสนอข้อมูลแบบตาราง.....		4
การปรับปรุงพฤติกรรม.....		4
ความหมายของการปรับปรุงพฤติกรรม.....		4
วิธีปรับปรุงพฤติกรรม.....		5
การเสริมแรง.....		6
ประเภทของการเสริมแรง.....		6
หลักการทั่วไปในการเสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ.....		7
ข้อควรคำนึงถึงและการเลือกใช้ตัวเสริมแรงประเภทต่างๆ.....		7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....		8
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย		
กลุ่มเป้าหมาย.....		9
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....		9
วิธีการพัฒนา.....		9
การวิเคราะห์ข้อมูล.....		10
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....		10
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล		
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....		11
การเปลี่ยนแปลงของผู้เรียน.....		12
ตัวอย่างการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน.....		13
บทที่ 5 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ		
สรุปการวิจัย.....		15
อภิปรายผลการวิจัย.....		15
ปัญหาและอุปสรรคในการทำการวิจัย.....		16
ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป.....		16

เรื่อง	สารบัญ	หน้า
บรรณานุกรม.....		17
ภาคผนวก		
แบบสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน		18

สารบัญตาราง

เรื่อง	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบความถี่ ร้อยละ ค่าต่าง ค่าเฉลี่ย และพัฒนาการในการส่งงาน ของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน โดยใช้ตารางบันทึก การส่งงานและการเสริมแรงทางบวก.....	12
ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงาน และการเสริมแรงทางบวก.....	13

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญรุ่งเรืองและมีความมั่นคงนั้น คุณภาพของคนในประเทศมีผลต่อความสำเร็จอย่างสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะคุณภาพของเด็ก ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่าสูงสุดเหนือทรัพยากรใดๆ ในโลก กล่าวคือ การพัฒนาเด็กควรได้รับการพัฒนารอบด้านทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางร่างกายอย่างพอเพียงมีความปลอดภัย มีความรัก ความผูกพัน ความเอื้ออาทร ความอบอุ่น มีการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นคนดี มีความรับผิดชอบ มีความมานะบากบั่น มีเหตุผล รู้จักควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสม มีความเข้าใจและรู้จักตนเอง ดูแลช่วยเหลือตนเองและพึ่งตนเองได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนสามารถดำเนินชีวิตที่มีคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติยามวิกฤติทางเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จ นั่นคือการเป็นคนดี มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่แข็งแรงมั่นคง (กรมสุขภาพจิต. 2544 : 5)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตราที่ 6 กล่าวว่า iver การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

(กระทรวงศึกษาธิการ . 2546:5) และมาตราที่ 28 ได้กล่าวถึงหลักสูตรการศึกษา ต้องมีลักษณะที่หลากหลาย มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของแต่ละบุคคลให้เหมาะสมกับวัยตามศักยภาพ และมุ่งพัฒนาคน ให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2546:13) ตามนโยบายการปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ที่เป็นผลผลิตทางการศึกษา โดยมุ่งเน้นที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นคนดี คนเก่ง และคนมีความสุข คนดี คือ คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ มีจิตใจที่ดีงาม มีคุณธรรมจริยธรรม คนเก่ง คือ คนที่มีสมรรถภาพในการดำเนินชีวิตหรือมีความพิเศษเฉพาะทาง คนมีความสุข คือคนที่มีสุขภาพดีทั้งทางกายและจิตใจ เป็นคนร่าเริง แจ่มใส ร่างกายแข็งแรง มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรักต่อทุกสรรพสิ่งมีอิสรภาพ ปลอดภัยจากการเป็นทาสของอบายมุขและสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเพียงพอแก่อัตภาพ (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้.2543:11-12) จึงถือว่าการศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ค่านิยมและระบบการเมืองของประเทศ การที่จะจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายข้างต้นนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆหลายประการด้วยกัน ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2526 : 12-13) กล่าวว่า การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านด้วยกันคือ ตัวผู้สอน เนื้อหาสาระที่สอน กิจกรรมการเรียนการสอน และตัวผู้เรียนเอง ตัวผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญมากที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้านักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการเรียน เช่น ไม่ตั้งใจเรียน ขี้เกียจหรือเล่นในขณะที่ครูสอน ไม่ทำงานที่ครูสั่ง เป็นต้น ก็จะทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนต้องหยุดชะงักลง ซึ่งทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนก็จะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร และการที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา เพียงประการเดียว องค์ประกอบ

อื่นๆอาจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น วุฒิภาวะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สภาพครอบครัว และกระบวนการจัดการเรียนการสอน (ยาวภา กันทรวิชัยกุล. 2530:1)

จากการจัดการเรียนการสอนรายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 ประจำปีการศึกษา 2562 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มีนักเรียนจำนวน 34 คน จำแนกเป็นนักเรียนชาย 14 คน และนักเรียนหญิง 20 คน โดยธรรมชาติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 เป็นห้องเรียนที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียน และมีปัญหาด้านพฤติกรรมอันพึงประสงค์ อีกทั้งนักเรียนไม่มีพื้นฐานหรือมีพื้นฐานน้อย จึงทำให้ไม่สามารถปรับตัว และไม่สนใจเรียน ขาดความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ส่งงานตามที่กำหนด ขาดความใส่ใจในการทำงาน ทำงานไม่เป็นระเบียบ บางคนก็ลืมวันกำหนดส่งงานและขาดแรงจูงใจที่จะเรียน ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตามมา และจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนจากการจัดการเรียนการสอน 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ผ่านพบว่านักเรียนทำงานไม่เป็นระเบียบ ขาดความใส่ใจในการทำงาน ไม่สนใจทำงานส่ง และส่งงานไม่ครบจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 91.18 ของนักเรียนทั้งหมด จากปัญหานี้จึงส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนเก็บค่อนข้างต่ำ เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในด้านระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ ซึ่งปัญหานี้ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาและช่วยเหลือให้นักเรียน เพราะหากปล่อยไว้ ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน จากการศึกษางานวิจัยต่างๆและการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่าการใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวกเป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจทำการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก
2. เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการส่งงานของนักเรียนก่อน-หลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการเลือกใช้วิธีการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน และเป็นแนวทางในการพัฒนาความรับผิดชอบและแก้ปัญหายุทธศาสตร์ในการส่งงานของนักเรียน
2. ส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 29 ที่เรียนในรายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยเลือกแบบเจาะจงจำนวน 34 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

ตัวแปรตาม คือ ความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียน รายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลอง เดือน 3 มิถุนายน – 18 กรกฎาคม 2562 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

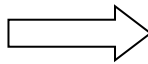
นิยามศัพท์เฉพาะ

ตารางบันทึกการส่งงาน หมายถึง ตารางที่นักเรียนจดบันทึกลำดับที่ ชื่อชิ้นงาน วันกำหนดส่ง วันที่ส่งชิ้นงาน
ลายมือชื่อครูผู้สอนและคะแนน

การเสริมแรงทางบวก หมายถึง จำนวนดาวที่นักเรียนได้รับจากการส่งงานในแต่ละครั้ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. ตารางบันทึกการส่งงาน
2. การเสริมแรงทางบวก

ความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียน
รายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารายละเอียด ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การนำเสนอข้อมูลแบบตาราง
2. การปรับพฤติกรรม
 - 2.1 ความหมายของการปรับพฤติกรรม
 - 2.2 วิธีปรับพฤติกรรม
3. การเสริมแรง (reinforcement)
 - 3.1 ประเภทของการเสริมแรง
 - 3.2 หลักการทั่วไปในการใช้เสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 3.3 ข้อควรคำนึงถึงและการเลือกใช้ตัวเสริมแรงประเภทต่างๆ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การนำเสนอข้อมูลแบบตาราง

การนำเสนอเป็นการจัดรูปในการนำเสนอข้อมูลในลักษณะแถว (row) และสดมภ์ (column) แถว หมายถึง การเรียงตามแนวนอน สดมภ์ หมายถึง การเรียงตามแนวตั้ง เพื่อจัดข้อมูลให้เป็นระเบียบหรือการจัดข้อมูลให้อยู่ในรูปที่อ่านความหมาย ได้ทั้งแถวตั้งและแถวนอน สัมพันธ์กัน ลักษณะของตารางไม่ตายตัว ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้จัดทำ ถ้าต้องการที่จะให้ตารางเป็นที่เก็บข้อความทางสถิติอย่างละเอียด ตารางนั้นจะต้องมีขนาดและขอบเขตกว้างขวางมากพอ

โดยทั่วไปการนำเสนอข้อมูลในรูปตาราง จะจำแนกตามลักษณะต่างๆ ที่แบ่งตามหัวเรื่อง โดยแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ

- 1.1 ตารางแบบทางเดียว (one-way table) หมายถึง ตารางที่มีการจำแนกเพียงลักษณะเดียวเท่านั้น
- 1.2 ตารางแบบสองทาง (two-way table) หมายถึง ตารางที่มีการจำแนกลักษณะสองลักษณะ
- 1.3 ตารางแบบหลายทาง (multi-way table) หมายถึง ตารางที่มีการจำแนกตั้งแต่สามลักษณะ (three-way table) ขึ้นไปนั่นเอง

2. การปรับพฤติกรรม

2.1 ความหมายของการปรับพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 10) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรม เป็นการประยุกต์หลักพฤติกรรม โดยใช้เทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรม วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีผสมผสานกันเพื่อปรับหรือ

เปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนการสร้างสรรค์และเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 103) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนการสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์

ประเทือง ภูมิภักทราคม (2535 : 20) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง การประยุกต์หลักการปรับพฤติกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์

พรพรณี ชูชัย เจนจิต (2538 :223) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง การนำเทคนิคของการวางเงื่อนไขผลกรรม (Operant Conditioning) มาใช้ในการปรับพฤติกรรมที่ต้องการโดยการไม่ให้ความสนใจกับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา และให้ความสนใจกับการแสดงพฤติกรรมที่ปรารถนา

จากความหมายของการปรับพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรม คือ การนำวิธีหรือเทคนิคต่าง ๆ มาปรับเปลี่ยนบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ให้เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และเสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มมากขึ้น

2.2 วิธีปรับพฤติกรรม

การปรับพฤติกรรมมีหลายวิธี ขอยกตัวอย่างการปรับพฤติกรรมเพื่อเป็นตัวอย่างเพียง 9 วิธี ดังต่อไปนี้

1.2.1 แรงเสริมเชิงบวก (Positive Reinforcement) หมายถึง ขบวนการที่ส่งเสริมพฤติกรรมของเด็ก เพื่อให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซ้ำอีก เมื่อได้รับคำชมเชย หรือรางวัล เช่นเมื่อทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดสำเร็จ ครูควรพูดว่าเก่ง ดี วิเศษ เยี่ยม เป็นต้น อุปกรณ์เสริมแรงที่เป็นสิ่งของอาจได้แก่ อาหารหรือขนมของเล่น การให้เสริมแรงควรให้สม่ำเสมอในตอนแรกเมื่อพฤติกรรมเริ่มคงที่แล้วควรลดเสริมแรงลงและให้เสริมเป็นครั้งคราวเท่านั้นเมื่อพฤติกรรมคงที่แล้ว

1.2.2 แรงเสริมเชิงลบ (Negative Reinforcement) หมายถึง ขบวนการที่ส่งเสริมพฤติกรรมของเด็ก เพื่อให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซ้ำอีก เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพื่อต้องการหลีกเลี่ยงสถานะที่เด็กไม่พึงพอใจ ตัวอย่างเช่น ครูบอกนักเรียนว่า “แบบฝึกหัดคณิตศาสตร์มี 2 ตอน หากใครทำตอนแรกถูกหมด ก็ไม่ต้องทำแบบฝึกหัดตอนที่ 2 ” นักเรียนจึงตั้งใจทำแบบฝึกหัดตอนแรกถูกหมดและทำอย่างดีให้คำตอบถูกหมด เพื่อหลีกเลี่ยงการทำแบบฝึกหัดตอนที่ 2 ดังนั้น แบบฝึกหัดตอนที่ 2 เป็นแรงเสริมเชิงลบเพราะเป็นสิ่งที่เด็กหลีกเลี่ยง แต่แบบฝึกหัดตอนที่ 2 นี้ ทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์

1.2.3 การหยุดยั้ง (Extinction) เป็นการงดให้รางวัล งดให้ความสนใจต่อพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ครูควรให้เสริมแก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ควบคู่ไปด้วย เช่นเมื่อเด็กถูกจากที่นั่ง ครูแสดงอาการไม่สนใจ แต่เมื่อเด็กนั่งเรียบร้อยครูจะชม เป็นต้น การเพิกเฉยของครู หรือผู้ปกครองเหมาะสมสำหรับพฤติกรรมที่ไม่รุนแรงเท่านั้น วิธีนี้ไม่เหมาะสมสำหรับพฤติกรรมที่รุนแรง เช่นการชกต่อย ซึ่งครูหรือผู้ปกครองควรหยุดพฤติกรรมนั้นทันที

1.2.4 เหรียญรางวัล (Token Economy) เป็นการสะสมเหรียญหรือคะแนนเพื่อให้เด็กมีสิทธิได้รับรางวัลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทำกิจกรรมที่เด็กชอบ โดยครูกำหนดคะแนนหรือเหรียญเป็นระดับต่างๆ แต่ละระดับมีรางวัลแตกต่างกัน เช่น ครูจะให้ 1 คะแนนแก่เด็กทุกครั้งที่ทำงานเสร็จภายในเวลาที่กำหนดให้ และให้อีก 1 คะแนนหากเด็กไม่ลุกออกจากที่นั่งในเวลาที่กำหนดไว้ ถ้าใครสะสมคะแนนได้ 10 คะแนนครูจะ

มีรางวัลให้เป็นรูปลอก 1 แผ่น สะสมได้ 20 คะแนน ได้สมุด 1 เล่ม เป็นต้น การให้รางวัลควรจัดตามระดับความสำคัญของรางวัล การให้คะแนนควรให้สำหรับพฤติกรรมที่เด็กสามารถทำได้

1.2.5 Overcorrection เป็นการแก้ไขผลการกระทำของเด็กและแก้ไขในปริมาณที่มากกว่าเดิม เช่นเด็กคนหนึ่งคว้าโต๊ะเรียนในห้องเรียน จนโต๊ะระเกะระกะเต็มไปหมด ครูจึงสั่งให้เด็กจัดโต๊ะให้เป็นระเบียบเหมือนเดิม ยิ่งไปกว่านั้น ครูยังให้นักเรียนคนนี้ ทำความสะอาดโต๊ะทุกตัวด้วย จะเห็นว่าเทคนิคการปรับพฤติกรรมนี้มี 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือ เด็กจะต้องแก้ไขผลการกระทำของตนเสียก่อน ส่วนขั้นที่ 2 เป็นการให้เด็กทำสิ่งที่ดีแต่เด็กไม่ชอบ การให้เด็กทำเช่นนี้เป็นการลงโทษสถานเบา

1.2.6 Timeout เป็นการงดให้รางวัลในช่วงเวลาจำกัด เช่นนักเรียนที่คุยกันจะถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เล่นเกมคอมพิวเตอร์ในช่วงเวลาพักคอมพิวเตอร์ เป็นต้น เด็กที่ร้องไห้ไม่หยุดอาจถูกส่งเข้าไปกักขังไว้ในห้องนอนเป็นเวลา 5 นาที หรือจนกว่าเด็กจะหยุดร้องไห้ เป็นต้น การงดให้รางวัลควรทำให้เหมาะสม ควรงดในสิ่งที่เด็กชอบและไม่งดนานจนเกินไป

1.2.7 การทำสัญญากับเด็ก (Behavioral contract) เป็นการเซ็นสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน ในลักษณะที่เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น นักเรียนสัญญากับครูว่าจะไม่ขโมยของเพื่อนอีก ตลอดระยะเวลา 2 เดือน เป็นต้น สิ่งที่จะให้เด็กทำสัญญาควรเป็นสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ ระยะเวลาในสัญญาไม่ควรนานเกินกว่าที่เด็กจะทำได้มีการตรวจสอบตลอดเวลาว่าเด็กปฏิบัติตามสัญญาหรือไม่หากผิดสัญญาควรมีการลงโทษ หากปฏิบัติตามสัญญาคืบถ้วน ควรให้รางวัลแก่เด็ก

1.2.8 การลงโทษ (Punishment) เป็นขบวนการในการจัดกิจกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เด็กแสดงออกและไม่ให้เด็กแสดงพฤติกรรมเช่นนี้อีกในอนาคต การลงโทษอาจเป็นการลงโทษด้วยวาจา เช่น การตำหนิ หรือการลงโทษทางกาย เช่นการตี ครูควรพึงระวังว่าการลงโทษคือการหยุดพฤติกรรมไม่ใช่เป็นการเสริมพฤติกรรม หากลงโทษแล้วเด็กยังแสดงพฤติกรรมดังเดิมอีกแสดงว่าการลงโทษเป็นการปรับพฤติกรรมที่ไม่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็กคนนั้น

1.2.9 การหล่อหลอมพฤติกรรม (Shaping) เป็นการเลือกให้แรงเสริมเฉพาะพฤติกรรมที่พึงประสงค์เท่านั้น เช่น ในห้องเรียนครูชมเด็กที่ตั้งใจฟังครูส่วนเด็กที่คุยกันนั้น ครูไม่ตำหนิ แต่ครูจะแสดงอาการไม่สนใจ การเลือกชมเฉพาะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะช่วยให้เด็กแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกครั้งหรือผู้ปกครองควรเป็นตัวอย่างที่ดี เด็กอาจยึดครูหรือผู้ปกครองเป็นแบบอย่างในหลายด้านในการปรับพฤติกรรม หากครูหรือผู้ปกครองไม่สามารถเป็นแบบอย่างได้ อาจใช้นักเรียนเป็นแบบอย่างได้ เช่น ตัวอย่างของการพูดไพเราะ ความขยันหมั่นเพียรการมีสัมมาคาราวะต่อครู การรับผิดชอบในสิ่งที่ครูมอบหมายให้ เป็นต้น

3. การเสริมแรง (reinforcement)

3.1 ประเภทของการเสริมแรง

การเสริมแรงคือการทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจากผลกรรมที่ตามหลังพฤติกรรมนั้น ผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมมีความถี่เพิ่มขึ้น เรียกว่า ตัวเสริมแรง (reinforcer) ตัวเสริมแรงที่ใช้กันอยู่จะมี 2 ชนิดคือ

1. ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองในการตอบสนองความต้องการทางชีวภาพหรือมีผลต่อผู้ได้รับโดยตรงเช่น อาหาร ความเย็น เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เช่น เงิน รางวัล คำชมเชย เป็นต้น

นอกจากนี้ การเสริมแรงยังแบ่งได้อีก 2 ลักษณะคือ

2.1 การเสริมแรงทางบวก (Positive reinforcement) คือการเสริมแรงที่มีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น ในขณะที่การให้รางวัลเป็นการให้ต่อพฤติกรรมที่บุคคลทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามวาระและโอกาสที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องทำให้พฤติกรรมนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น (Kazdin, 1984 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้คำตำหนิหรือการตีบุคคลอาจจะเป็นการเสริมแรงทางบวกได้ถ้าการกระทำดังกล่าวส่งผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการกระทำมีความถี่เพิ่มขึ้น เช่น สุนัขจิ้งจอกเข้ามาทำงานตรงเวลา หัวหน้างานจึงชมเชยสุนัขจิ้งจอกที่ประชุมว่าขยันขันแข็งมาทำงานตรงเวลา ผลที่ตามมาคือสุนัขจิ้งจอกมาทำงานตรงเวลาทุกวัน แสดงว่าพฤติกรรมดังกล่าวได้รับการเสริมแรงทางบวกจากคำชมของหัวหน้า

2.2 การเสริมแรงทางลบ (Negative reinforcement) คือ การทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น อันเป็นผลมาจากการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้น สามารถถอดถอนจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ (Aversive stimuli) ออกไปได้ การเสริมแรงทางลบจะมี 2 ลักษณะคือ พฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Escape behavior) และพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Avoidance behavior)

3.2 หลักการทั่วไปในการใช้เสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ

การเสริมแรงทางบวกนั้น สามารถใช้ได้กับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนาหรือพฤติกรรมพึงประสงค์ เพียงแต่ผู้นำไปใช้จะต้องสามารถเลือกตัวเสริมแรงได้อย่างเหมาะสมและมีหลักการนำไปใช้ดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541 และ ประทีป จินฉัตร, 2540)

1. เสริมแรงทางบวกจะต้องให้หลังจากการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายเท่านั้น
2. การเสริมแรงจะต้องกระทำทันทีที่เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
3. การเสริมแรงควรให้อย่างสม่ำเสมอ
4. ควรมีการบอกเงื่อนไขการให้การเสริมแรง
5. ตัวเสริมแรงนั้นควรมีปริมาณพอเหมาะที่จะเสริมแรงพฤติกรรมโดยไม่ก่อให้เกิดการหมด

สภาพการเป็นตัวเสริมแรง

6. ตัวเสริมแรงนั้นจะต้องเลือกให้เหมาะกับแต่ละบุคคล
7. ถ้าเป็นไปได้ควรใช้ตัวเสริมแรงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น
8. ควรมีการใช้ตัวแบบหรือการชี้แนะควบคู่ไปกับการเสริมแรงด้วย
9. ควรมีการวางแผนการใช้ตารางการเสริมแรงหรือยืดเวลาการเสริมแรง

3.3 ข้อควรคำนึงถึงและการเลือกใช้ตัวเสริมแรงประเภทต่างๆ

1. ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของหรืออาหาร เช่น ขนม เครื่องเขียน ของรางวัล เป็นต้น จะใช้ไปผลเมื่อบุคคลเกิดความขาดแคลนเท่านั้น การใช้อาหารหรือสิ่งเสพติดจะเกิดปัญหาการหมดสภาพได้ถ้าให้มากเกินไปหรือช่วงเวลาไม่เหมาะสมเช่น ไม่สามารถให้ได้ทันทีที่จบงานกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่ เป็นต้น วิธีการให้เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายที่กำหนดทันที นำไปใช้กับทั้งเด็กและผู้ใหญ่ในหลายพฤติกรรมควรมีให้เลือกมากมาย

2. ตัวเสริมแรงทางสังคม เช่น ชมเชย ยิ้ม จับมือ สบตา เป็นต้น อาจแสดงออกด้วยคำพูดหรือท่าทางต่างๆ จำเป็นต้องใช้คู่กับตัวเสริมแรงอื่นๆและเมื่อต้องการให้พฤติกรรมที่เกิดคงอยู่ต่อไป หลักการคือต้องชมต่อหน้าทันทีที่พอใจ ต้องบอกว่าชมพฤติกรรมอะไรที่ดี และความรู้สึกที่คุณมีต่อผู้แสดงพฤติกรรม

หลังจากพูดให้หยุดชั่วขณะใช้การแสดงความชื่นชมทางสีหน้า กระตุ้นในเพิ่มความถี่พฤติกรรม แต่แรงเสริมทางสังคมไม่สามารถใช้ได้ทุกคน ผู้ใช้ควรจัดประสบการณ์ในการให้แรงเสริมนี้คู่กับตัวอื่น ๆ ก่อน

3. ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรมหรือหลักของฟรีแม็ค คือ การใช้กิจกรรมที่บุคคลชอบทำมากที่สุดหรือกิจกรรมที่บุคคลทำบ่อยที่สุดมาเสริมแรงกิจกรรมที่บุคคลทำน้อยที่สุด เหมาะกับพฤติกรรมพึงประสงค์ที่ต้องยืดเวลาให้การเสริมแรงออกไป ไม่สามารถให้ได้ทันทีขณะนั้น ต้องให้หรือไม่ให้กิจกรรมเท่านั้น และมีกิจกรรมให้เลือกหลากหลาย

4. ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกร เช่น การใช้เงิน ดาว แต้มสะสม คะแนน เป็นต้นโดยสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นรางวัลอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป มีประสิทธิภาพสูงมากและคงพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นได้ในระดับสูง สามารถใช้งานได้ง่ายและไม่รบกวนพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่ แต่อาจเกิดปัญหาจากความโลภได้ และเมื่อยุติการใช้อย่างทันทีทันใดจะทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปนั้นกลับสู่สภาพเดิมทันที

5. ตัวเสริมแรงที่เป็นข้อมูลป้อนกลับ เช่น ผลการตรวจสอบคุณภาพ ประการคะแนนสอบ เป็นต้น ควรให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นพฤติกรรมทางบวกมีความชัดเจนถูกต้องของข้อมูล ผู้ให้ข้อมูลต้องเป็นบุคคลที่ผู้ถูกปรับพฤติกรรมเชื่อถือ ควรอธิบายให้บุคคลเห็นความสำคัญของข้อมูลเพื่อนำไปปรับปรุงพฤติกรรมตนเอง และกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุง ควรใช้คู่กับตัวเสริมแรงอื่นๆ โดยเฉพาะตัวเสริมแรงทางสังคมหรือเบี้ยอรรถกรจะทำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โสภิตา ลีวัฒนาพันธ์. (2538) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองเรื่อง การเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ ชั้นปีที่ 1 ที่มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายต่ำ จำนวน 15 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน มีลักษณะดังนี้ กลุ่มทดลอง 1 ได้รับเทคนิคการควบคุมตนเอง กลุ่มทดลอง 2 ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร และกลุ่มควบคุม รูปแบบการทดลองใช้ ABF Control Group Design เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบบันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย พบว่า 1). นักศึกษากลุ่มที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองและกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ในระยะทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะเส้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2). นักศึกษากลุ่ม ที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองและกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 3). ในระยะทดลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มนี้ได้รับเทคนิคควบคุมตนเองและกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายไม่แตกต่างกัน และ 4). ในระยะติดตามผล พบว่า นักศึกษาที่ได้รับเทคนิคควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก มีลำดับขั้นตอนการทำวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการพัฒนา
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 29 ที่เรียนในรายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยเลือกแบบเจาะจงจำนวน 35 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบบันทึกการส่งงานของนักเรียน
2. การสะท้อนการความคิดเห็นของนักเรียน

วิธีการพัฒนา

1. ผู้วิจัยพูดคุย สอนทนา และอบรมนักเรียน เพื่อชี้แจงถึงประโยชน์ของการส่งงาน พร้อมยกตัวอย่างให้นักเรียนเห็นว่า ถ้าไม่ส่งงานและการบ้านจะส่งผลอย่างไร
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำตารางบันทึกการส่งงาน โดยมีสดมภ์ดังนี้

ที่	ชิ้นงาน	วันกำหนดส่ง	วันส่ง	ลายมือชื่อครูผู้สอน	คะแนน

3. ผู้วิจัยชี้แจงแนวปฏิบัติในการส่งงานและเกณฑ์การรับคะแนนพิเศษ (ดาว) ดังนี้
 - 3.1 นักเรียนต้องส่งงานตามวันเวลาที่กำหนด
 - 3.2 งานทุกชิ้นของนักเรียนเรียบร้อย เป็นระเบียบ และขีดเส้นค้น
4. เมื่อสิ้นสุดการพัฒนา ผู้วิจัยให้นักเรียนสะท้อนความรู้สึกรู้สึก โดยเป็นแบบสะท้อนแบบปลายเปิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำความถี่ในการส่งงานของนักเรียนทุกคนหลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยความถี่และร้อยละเทียบกับค่าเฉลี่ยความถี่และร้อยละในการส่งงานของนักเรียนทุกคนก่อนการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน

2. เปรียบเทียบผลต่างความถี่และร้อยละในการส่งงานของนักเรียนทุกคนก่อนการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานและหลังพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน

3. ประเมินพัฒนาการในการส่งงานของนักเรียน โดยดูจากค่าต่างความถี่และร้อยละในการส่งงานของนักเรียนก่อนการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานและหลังพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานเป็นรายบุคคลและภาพรวมโดยใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้

ค่าต่างเป็นบวก แปลผลว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้น

ค่าต่างเป็นศูนย์ แปลผลว่า มีพัฒนาการเท่าเดิม

ค่าต่างเป็นลบ แปลผลว่า มีพัฒนาการลดลง

4. วิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพจากการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมความถี่ในการส่งงานทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. คำนวณค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ

P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นร้อยละ

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 34 คน ได้ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบความถี่ ร้อยละ ค่าต่าง ค่าเฉลี่ย และพัฒนาการในการส่งงานของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

เลขที่	ก่อนพัฒนาพฤติกรรม		หลังพัฒนาพฤติกรรม		ค่าต่าง		คะแนนพิเศษ (ดาว)	พัฒนาการ
	ความถี่ (10)	ร้อยละ	ความถี่ (10)	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ		
1	6	60	8	80	2	20	3	เพิ่มขึ้น
2	5	30	3	40	-2	-20	0	ลดลง
3	4	40	10	100	6	60	1	เพิ่มขึ้น
4	4	40	10	100	6	60	1	เพิ่มขึ้น
5	9	90	10	100	1	10	3	เพิ่มขึ้น
6	8	80	10	100	2	20	3	เพิ่มขึ้น
7	7	70	10	100	3	30	3	เพิ่มขึ้น
8	8	80	10	100	2	20	1	เพิ่มขึ้น
9	8	80	10	100	2	20	1	เพิ่มขึ้น
10	2	20	10	100	8	80	1	เพิ่มขึ้น
11	7	70	10	100	3	30	2	เพิ่มขึ้น
12	1	10	5	50	4	40	1	เพิ่มขึ้น
13	2	20	5	50	3	30	0	เพิ่มขึ้น
14	1	10	5	50	4	40	1	เพิ่มขึ้น
15	1	10	4	40	3	30	0	เพิ่มขึ้น
16	6	60	6	60	0	0	2	เท่าเดิม
17	5	50	10	100	5	50	2	เพิ่มขึ้น
18	9	90	10	100	1	10	2	เพิ่มขึ้น
19	10	100	10	100	0	0	4	เท่าเดิม
20	8	80	10	100	2	20	2	เพิ่มขึ้น
21	8	80	10	100	2	20	3	เพิ่มขึ้น
22	9	90	10	100	1	10	3	เพิ่มขึ้น

เลขที่	ก่อนพัฒนา พฤติกรรม		หลังพัฒนาพฤติกรรม		ค่าต่าง		คะแนน พิเศษ (ดาว)	พัฒนาการ
	ความถี่ (10)	ร้อยละ	ความถี่ (10)	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ		
23	6	60	8	80	2	20	3	เพิ่มขึ้น
24	3	30	4	40	1	10	0	เพิ่มขึ้น
25	10	100	10	100	0	0	5	เท่าเดิม
26	9	90	10	100	1	10	5	เพิ่มขึ้น
27	8	80	10	100	2	20	2	เพิ่มขึ้น
28	10	100	10	100	0	0	5	เท่าเดิม
29	8	80	8	80	0	0	4	เท่าเดิม
30	9	90	10	100	1	10	3	เพิ่มขึ้น
31	8	80	10	100	2	20	3	เพิ่มขึ้น
32	4	40	5	50	1	10	1	เพิ่มขึ้น
33	8	80	10	100	2	20	2	เพิ่มขึ้น
34	8	80	10	100	2	20	3	เพิ่มขึ้น
$\bar{x}$	6.52	65.15	8.79	87.88	2.27	22.73	2.18	เพิ่มขึ้น

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยความถี่ในการส่งงานของนักเรียนก่อนการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน เท่ากับ 6.52 คิดเป็นร้อยละ 65.15 ของชิ้นงานทั้งหมดของนักเรียน ส่วนค่าเฉลี่ยความถี่ในการส่งงานของนักเรียนหลังพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน เท่ากับ 8.79 คิดเป็นร้อยละ 87.88 ของชิ้นงานทั้งหมดของนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของการส่งงานของนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานพบว่า หลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานมากกว่าก่อนพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน เท่ากับ 2.27 คิดเป็นร้อยละ 22.73 ของชิ้นงานทั้งหมดของนักเรียน ในส่วนของค่าเฉลี่ยของคะแนนพิเศษ (ดาว) เท่ากับ 2.18 เมื่อประเมินพัฒนาการในการส่งงานของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการส่งงานเพิ่มขึ้น 28 คน คิดเป็นร้อยละ 82.35 ของนักเรียนทั้งหมดและนักเรียนมีพัฒนาการเท่าเดิม จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 14.71 ของนักเรียนทั้งหมด และมีพัฒนาการลดลง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.94 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด แต่เมื่อดูพัฒนาการในภาพรวมพบว่านักเรียนมีพัฒนาเพิ่มขึ้นในส่วนของคะแนนพิเศษ (ดาว) พบว่า มีนักเรียนที่ได้รับคะแนนพิเศษ (ดาว) จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 88.24 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด และไม่ได้รับคะแนนพิเศษ (ดาว) จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

การเปลี่ยนแปลงของผู้เรียน

ผลการพัฒนาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนจากการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียน โดยการประเมินเนื้อหาเชิงคุณภาพจากการวิเคราะห์ข้อมูลการสะท้อนการเรียนรู้ของนักเรียน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

ลำดับที่	รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	นักเรียนทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น	24	70.59
2	นักเรียนตามงานและเช็คงานได้ง่าย	17	50.00
3	นักเรียนมีวินัยและตรงต่อเวลา	10	29.41
4	นักเรียนดีใจ ภูมิใจและมีกำลังใจในการส่งงาน	4	11.76
5	นักเรียนรู้รายละเอียดและเห็นภาพรวมของงานได้ชัดเจน	2	5.88
6	นักเรียนมีความรอบคอบมากขึ้น	1	2.94

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าจำนวนความถี่จากการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียน มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงาน โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก เรียงลำดับมากไปหาน้อย ดังนี้ ลำดับที่ 1 นักเรียนทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 ลำดับที่ 2 นักเรียนตามงานและเช็คงานได้ง่าย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ลำดับที่ 3 นักเรียนมีวินัยและตรงต่อเวลา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41 ลำดับที่ 4 นักเรียนดีใจ ภูมิใจและมีกำลังใจในการส่งงาน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 ลำดับที่ 5 นักเรียนรู้รายละเอียดและเห็นภาพรวมของงานได้ชัดเจน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.88 และลำดับที่ 6 นักเรียนมีความรอบคอบมากขึ้น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.94

ตัวอย่างการสะท้อนความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียน โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก

นักเรียนคนที่ 1 สะท้อนว่า “การใช้ตารางบันทึกการส่งงานดี เพราะเมื่อส่งงาน ถ้าได้ Very good จะเป็นกำลังใจในการส่งงาน ในการทำงาน ในการเรียนและเป็นสิ่งที่มีประโยชน์และเป็นระเบียบและเรียบร้อย”

นักเรียนคนที่ 2 สะท้อนว่า “ การใช้ตารางบันทึกการส่งงานดี เพราะทำให้ทำงานมีความระเบียบเรียบร้อย สามารถทำงานที่ทำได้ ทั้งยังสร้างวินัยให้กับตนเองด้วย”

นักเรียนคนที่ 3 สะท้อนว่า “การใช้ตารางบันทึกการส่งงานดี เพราะเวลานับลายเซนหรือดูว่า Good, Very good ก็ดูง่าย และเวลาทำงานก็เป็นระเบียบด้วย เพราะเวลาทำงานเสร็จหรือจะส่งก็ต้องเขียนงานลงจะทำให้รู้ว่าเสร็จหรือไม่เสร็จ และก็ชอบที่ครูสอนด้วย สนุก เข้าใจง่ายดี ชอบที่ครูบอกว่า เราไม่จำเป็นต้องพูดให้ถูกหลักก็ได้ ขอแค่เราสื่อสารกันเข้าใจ มันทำให้กล้าที่จะพูดมากขึ้น แต่ต่างจากครูคนอื่นสอน เวลาถามก็ต้องตอบเป๊ะทำให้ไม่กล้าที่จะพูด เพราะกลัวผิด ”

นักเรียนคนที่ 4 สะท้อนว่า “สำหรับหนู หนูว่าดีค่ะ เพราะทำให้หนูรู้ว่าหนูส่งงานถึงงาน ครูตรวจให้หนู เหมือนกับเพื่อนใหม่และเหมือนเป็นการแจ้งเตือนและกระตุ้นให้หนูทำงานเหมือนกับเพื่อนทุกงาน หนูชอบ การทำแบบนี้ ทำให้สมุดหนูเป็นระเบียบมากขึ้นค่ะ”

นักเรียนคนที่ 5 สะท้อนว่า “ การใช้ตารางบันทึกการส่งงานทำให้เห็นภาพรวมของงานได้ชัดเจน ทำให้รู้สึกส่งงานได้เป็นระเบียบมากขึ้น รู้สึกดีใจเวลาที่ครูเซ็นในตารางและรู้สึกดีใจที่คุณครูให้ Very good ใน ตาราง”

นักเรียนคนที่ 6 สะท้อนว่า “มีการใช้ตารางบันทึกการส่งงานดี เพราะตารางบันทึกการส่งงานสามารถ นับลายเซ็นโดยที่ไม่ต้องเปิดสมุดนับที่ละลายเซ็น ทีละหน้า และรู้จักว่าเราขาดงานอะไร มีงานอะไร งานที่ เเท่าไหร่ ส่งเมื่อไหร่ ส่งงานวันไหน ตารางบันทึกการส่งงานงานมีความสะดวกสบาย รวดเร็ว”

นักเรียนคนที่ 7 สะท้อนว่า “สำหรับหนู หนูว่าดี เพราะทำให้นับลายเซ็นได้ดีและสะดวก และครูตรวจ และคอมเมนต์ได้ดี และเราสามารถนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีกว่าเดิม แต่ถ้าเราทำดี เราก็จะได้ดาว และ Very good และ Good และครูจะตรวจทุกคำทุกประโยคทำให้เรารู้ว่าเราจะพัฒนาตรงไหน และทำให้เราทำงาน ให้ดีและเช็คสมุดให้ดีกว่าก่อนจะส่ง”

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความถี่ในการส่งงานของนักเรียนก่อน-หลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนในรายวิชา อ23101 ภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกการส่งงานของนักเรียนและการสะท้อนการความคิดเห็นของนักเรียน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมคำวิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวกพบว่า ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการการส่งงานเพิ่มขึ้น
2. เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการส่งงานของนักเรียนก่อน-หลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานโดยใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก พบว่า ความถี่ในการส่งงานของนักเรียนหลังการพัฒนาพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการพัฒนาพฤติกรรมเท่ากับ 2.27 คิดเป็นร้อยละ 22.73 ของนักเรียนทั้งหมด

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยที่พบว่า ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนก่อนการพัฒนาเท่ากับ 6.52 คิดเป็นร้อยละ 65.15 ในขณะที่ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนหลังการพัฒนาเท่ากับ 8.79 คิดเป็นร้อยละ 87.88 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการส่งงานมากขึ้น ซึ่งชี้ให้เห็นว่าใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก ช่วยให้นักเรียนส่งงานมากขึ้น
2. ผลการวิจัยที่พบว่า ความถี่เฉลี่ยในการส่งงานของนักเรียนหลังการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานสูงกว่าก่อนการพัฒนาพฤติกรรมเท่ากับ 2.27 คิดเป็นร้อยละ 22.73 ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นการยืนยันว่าใช้ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก ช่วยพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนได้ อีกทั้งยังช่วยเตือนความจำ และส่งเสริมให้นักเรียนมีระเบียบวินัย ทำงานมีคุณภาพและตรงต่อเวลา ซึ่งดูได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสะท้อนการเรียนรู้ของนักเรียนพบว่า นักเรียนร้อยละ 70.59 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น นักเรียนร้อยละ 50 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนตามงานและเช็คงานได้ง่าย นักเรียนร้อยละ 29.41 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนมีวินัยและตรงต่อเวลา นักเรียนร้อยละ 11.76 เห็นว่า นักเรียนตั้งใจ ภูมิใจ และมีกำลังใจในการส่งงาน นักเรียนร้อยละ 5.88 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้นักเรียนรู้รายละเอียดและเห็นภาพรวมของงานได้ชัดเจน และนักเรียนร้อยละ 2.94 เห็นว่า ตารางบันทึกการส่งงานช่วยให้มีความรอบคอบมากขึ้น

การอภิปรายผลดังกล่าวเป็นการสนับสนุนผลการวิจัยทั้ง 2 ข้อ และในส่วนที่เป็นการเปรียบเทียบผล การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียน ว่าก่อนการพัฒนาและหลังการพัฒนามีผลต่างการส่ง งานโดยเฉลี่ยเป็นอย่างไร เปรียบเทียบก่อนการพัฒนาและหลังการพัฒนาแตกต่างกันเป็นอย่างไร ซึ่ง ผลการวิจัยดังกล่าวก็แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของผลต่างของควมถึในการส่งงานหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อน การพัฒนา ผลการวิจัยนี้ จึงเป็นการยืนยันแนวคิดในการพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานโดยใช้การ ตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก ที่สรุปจากนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศว่า การพัฒนาความรับผิดชอบในการส่งงานใช้การตารางบันทึกการส่งงานและการเสริมแรงทางบวก เป็นวิธีการ ที่ส่งผลให้นักเรียนส่งงานมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยเตือนความจำ ตามงานได้ง่ายและส่งเสริมให้นักเรียนมีระเบียบ วินัย ทำงานมีคุณภาพและตรงต่อเวลา

ปัญหาและอุปสรรคในการทำการวิจัย

1. ในระหว่างทำการวิจัยมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มักขาดเรียนบ่อย เนื่องจากเหตุจากทางครอบครัว และปัญหาจากตัวนักเรียนเอง ทำให้นักเรียนไม่รู้ว่าครูผู้สอนส่งงานอะไรบ้าง และเรียนไม่ทันเพื่อน จึงเป็น สาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่ส่งงาน ครูผู้สอนควรมีการศึกษานักเรียนที่มีปัญหาเหล่านี้เป็นรายกรณี

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1.ในการทำการวิจัยควรมีการสำรวจตัวเสริมแรงก่อนให้แรงเสริม เพื่อให้แรงเสริมที่ใช้ในการ เสริมแรงสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

2.ควรใช้เวลาในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ปรับตัวกับการจัดการ เรียนการสอน โดยใช้การเสริมแรง เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.การศึกษสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ จะช่วยให้ครูสามารถ แก้ปัญหาหรือปรับพฤติกรรมของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.

กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิคจำกัด, 2543.

คณะกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้. ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2529.

ประทีป จินฉัตร. เอกสารประกอบการสอนวิชา: การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม (Behavior analysis and behavior modification).สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ, 2540.

ประเทือง ภูมิภักทราคม. การปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์. ปทุมธานี : ฝ่ายเอกสาร

ตำรา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2535.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2536 .

พรรณี ชูชัย เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : คอมแพคท์พริ้นท์, 2538.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพฯ : ธเนศวรการพิมพ์ 2525.

เยาวภา กันทรวิยากุล. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าโมกวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง.ปริญญาโท. กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร, 2530.

ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 9 จังหวัดขอนแก่น. วิธีปรับพฤติกรรม. (Online). Available

<http://www.kksped9.go.th/topsearch/Behav.htm> 7 กรกฎาคม 2562

สุภาพจิต, กรม.คู่มือสำหรับช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพจิต. กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (รสพ.), 2544.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาพจิต.ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (Theories and Techniques in Behavior modification). พิมพ์ครั้งที่ 3. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ, 2541.

โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์. การเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับ การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ ชั้นปีที่ 1.

ปริญญาโท วท.ม. (พฤติกรรมศาสตร์). สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, 2538.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวศิริพร งอมสงัด
วัน เดือน ปี เกิด	1 ธันวาคม 2530
สถานที่เกิด	อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	146 หมู่ 2 ต.สารภี อ.โพธิ์ไทร จ.อุบลราชธานี
ตำแหน่งหน้าที่การทำงานปัจจุบัน	ครู คศ. 2 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2557	จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2554	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2548	จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2545	จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านโสกชั้น อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2542	จบการศึกษาระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโสกชั้น อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี